

Levélféle Medgyessy Péternek arról, ki szakította ketté az országot

Bagoly mondja verébnek?

Miniszterelnök-jelölt úr!

Láttam Önt néhányszor a választási kampány során. Fehérgyarmat főterére Kapolyival érkezett, a hírhedt eocénprogram milliomosával. Akkorra már a szatmári falvakban szétszöszötték az élelmiszer-csomagokat. Mindegyiken név volt, Kapolyi László neve, bár a tejfölddobozokon akadémikusként szerepelt. A milliomos nem hangzik jól faluhelyen. Ott álltak a téren, várták az embereket, de hiába, nemigen jöttek. Ön sétált egy darabig, aztán mondott valamit, kínos volt az egész. És ez így ment vidéken csaknem mindenütt. Nem kérdezte meg magától, miért? A válasz nagyon egyszerű lett volna. Ez volt a visszaköszönés. A közmondásos fogadjisten. Persze akkor kellett hogy legyen adjonisten is. Volt. De még mennyire! Arról szól ez az írás.

VEGH ALPÁR SÁNDOR

Önök a választási kampány he-
teiben alighogy elhagyták a fő-
város határát, ismételtetni
kezdtek, mint egy rossz hangle-
mez, amelyen ugrál a tű:
„Csődben a mezőgazdaság,
csődben a mezőgazdaság...”
Így kell tenni, mondta Ron
Werber, ettől dőlnek százezre-
vel a vidéki szavazatok.

Izraeli tanácsadójuk még valamit ajánlott ismét-
etésre: azt a bizonyos árokásást. Önök szót fogad-
tak, és újra meg újra elmondták: ezt a Fidesz lapátos
emberei művelték, kettészakítva vele az országot.
Nem szeretnék belemerülni részletkérdésekbe, de
emlékeztetném, hogy komolyabb méretű árkokat a
huszadik században a náci és a kommunista ásat-
tak, s többnyire azokkal, akiket a földmunkák végez-
tével tarkón löttek. Vagy felakasztották. Ott. Helyben.
Szóval nem szerencsés ezzel jönni, már csak azért
sem, mert épp az Ön egykori pártjának elődje „reme-
kelt” e téren.

Ha érdeklik a konkrétumok, szolgálhatok nevek-
kel is.

Itt van mindjárt Szamuely Tibor, a kommün nép-
biztosa. Ha áll, mikor ezt olvassa, jól kapaszkodjon
meg, nehogy földre borítsa az alább következő né-
hány mondat. Vidéken hangzott el, pár órával a szo-
kásos árokásás előtt, 1919. április 20-án. Húsvét va-
sárnapja volt. Íme, Szamuely Tibor ünnepi szavai:

„A hatalom a kezünkben van. Aki azt akarja, hogy
visszatérjünk a régi kerékvágásba, azt kíméletlenül
fel kell akasztani. Az ilyennek bele kell harapni a tor-
kába. A magyarországi proletariátus eddigi győzelme
nem került különös áldozatokba. Most azonban
szükség van arra, hogy vér folyjon. A vértől nem kell
félni. A vér acél. Erősíti a szívet, erősíti a proletár ön-
tudatot. Hatalmassá fog tenni bennünket a vér. A vér
lesz, mely az igaz jövőhöz elvezet bennünket.”

Érti már, miért volt rossz izraeli tanácsadójukra
hallgatni árokásás dolgában? Mert ide idézi a múltat.
Azt a múltat, amely Önöket vidéken további száz év-
re azonosítja Kun Bélával, Korvin Ottóval, a Lenin-
fiúkkal és mindazzal, amit a kommün tett az embe-
rekkel a „dicső” 133 nap alatt.

Ön persze – ma – könnyen mondhatja: régi his-
tória, felejtük el. Csak hát épp az Ön pártja nem
hagyta, hogy elfelejtjük. Évtizedeken át minden ta-
vasszal ünnepelni kellett a Tanácsköztársaság hő-
seit. Akik – ne kertetünk – gyilkosok voltak, ide-
értve a filozófust, Lukács Györgyöt is. Hatásuk má-
ig ér. Példa rá Eörsi István, aki oly mélyre letűdözte
Lukács szivarfüstjét és inkvizitori szellemét, hogy
máig szédeleg tőle.

De jó, tegyük fel, szívünk valami okból csordultig tel-
ve van keresztény megbocsátással, és azt mondjuk: a
kommün, vérfürdői el vannak felejtve.

Még akkor is itt van nekünk Dögei Imre. Vele mit
kezdjünk?

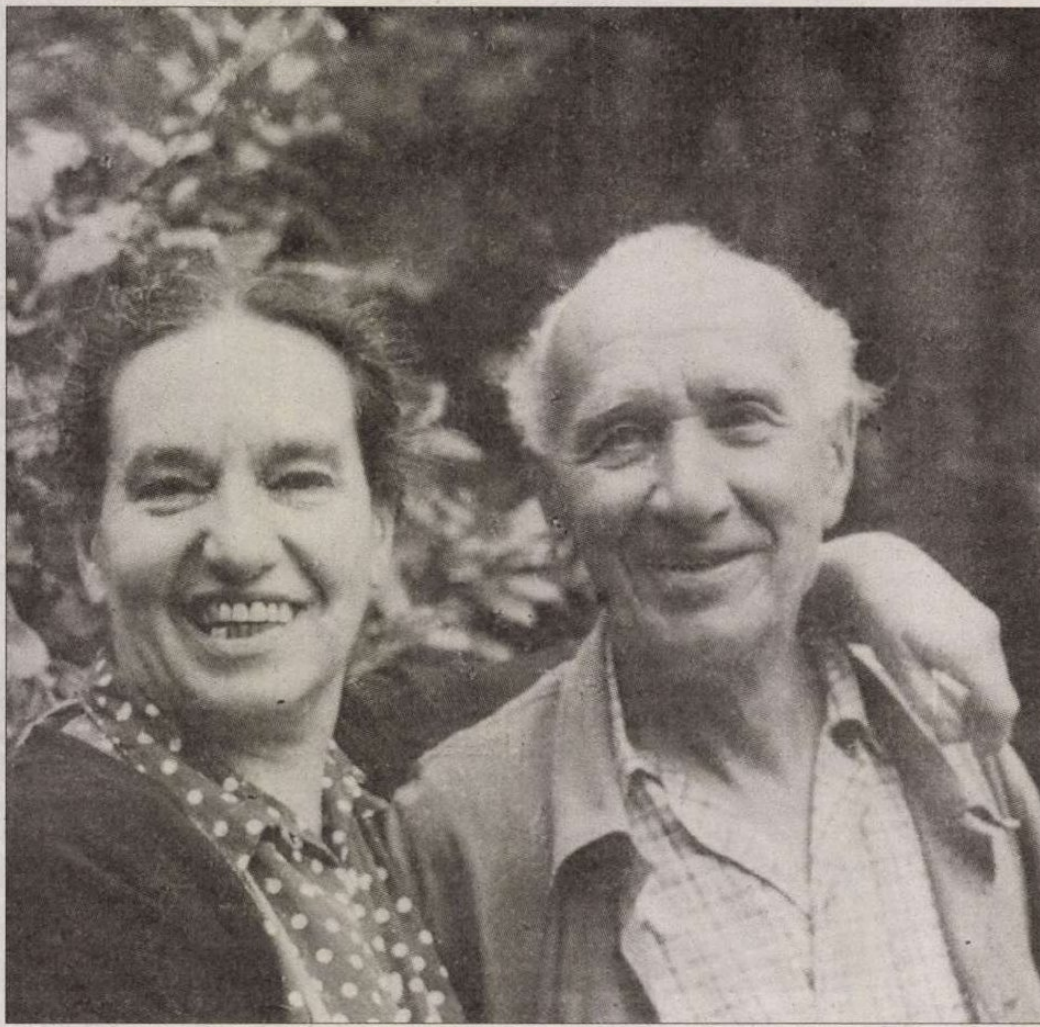
Ó ugyan nem akasztott, mint Szamuely, de a gyű-
lölet, amellyel nekiesett a vidéki Magyarországnak az
ötvenes évek elején, máig nem gyógyuló sebeket oko-
zott. Ez a törökszentmiklósi gyári munkás, mikor mi-
niszter lett, azt találta mondani egy egri borkóstolón,
hogy le kell rongyolni, el kell szegényíteni a parasztot,
s akkor majd belép a szövetkezetbe.

Nem a levegőbe beszélt. Tényleg lerongyolták a
magyar parasztot.

En igazán jól tudom, mi történt akkoriban. Túr-
kevény születtem, s ez a város tán soha nem heveri ki
mindazt, amivel Rákosiék kitüntették. Mert Kevi lett
az első termelőszövetkezeti város.

Nyomort hozó dicsőség volt.

Mára se vasútja, se mezőgazdasága, se ipara, s ha
a Széchenyi-terv révén nem kap pénzt a gyógyfürdő
fejlesztésére, írhatná a csődjelentést. Felhívnam a fi-

Szervezte a főiskolás parasztfjakat, Kert-Magyarországot akart – Tüdös Klárát 1951-ben fér-
jével együtt kitelepítették

gyelmét, ha már Túrkevényt tartunk: a város lakóinak
száma a millennium évében csaknem 14 ezer volt,
most meg az a kérdés, eléri-e a 10 ezret a következő
népszámláláson.

Szinte hallom az ellenérvet: az urbanizációt.

Hamis ellenérv.

A Vidék-Magyarországot s főleg a falvak lakossá-
gát az Ön pártja üzte el, s terelte az iparvárosokba. El-
sősorban Budapestre, amelynek sűrűjében el lehetett
bújni a begyűjtési ellenőrök, a tökféjű téeszelnőkök
és a basáskodó párttitkárok elől. A bujdosóknak
épültek a munkásszállók, a kocsmák, belőlük lettek
az álmos hajnali ingázók. Milliányi hontalan.

Akkor szakadt ketté az ország, miniszterelnök-
jelölt úr! És úgy hiszem, akkor dőlt el, ki ellen fog sza-
vazni a vidék, mikor lehull a hályog az emberek sze-
méről, és módjuk lesz szabadon dönteni.

De a kettészakítás nem csak ebből állt. A kommuni-
sta évek hozzátettek még valamit, hadd legyen a dolog
világos és egyértelmű.

Vidékre száműzték a nekik nem tetszőket.

Hallott Ön Tüdös Kláráról? Univerzális tehetség
volt. Bármire fogott, arannyá vált a kezében. Alig
nyitotta meg Pántlika nevű szalonját, Londonban
máris felfigyeltek rá. Olyannyira, hogy Pestre jött egy
neves divatház embere, és szerződést kötött vele évi
kétszáz ruhára, ami kétszázféle modellt jelentett, és
mindegyikből nyolcvan darabot. Tudja, miért voltak
kapósak? Mert magyar motívumokkal és magyar sza-
bással készültek. Az angol gyönyörűnek találta őket,
emeltet korszzerűnek, sőt divatosnak.

Ilyen azóta nincs. A magyar ruha negyvenöt óta
gyanús. Elég valakinek néhány paszományt varrnia a
kabátjára, máris görbén néznek rá az **eörsiistvánok**.

Normális dolog ez Ön szerint? El tud képzelni ha-
sonlót Skóciában, a spanyoloknál vagy az észtek kö-
zött? Ugye, nem?

De folytatom Tüdös Klára történetét.

A harmincas évek elején – ő még nincs harminc
– vezetője lesz az Operaház kosztümműhelyének.

Olyanokkal kezdi európai színvonalra emelni a ma-
gyar dalszínházat, mint Ferenecsk János, Doráti An-
tal, Nádasdy Kálmán és Oláh Gusztáv. 1938-ban
férjhez megy Zsindely Ferenchez, az államtitkárhoz,
s minthogy attól fogva nem a maga karján kell élnie,
úgy dönt: a köznek, a magyarságnak szenteli min-
dennapjait.

Állja a szavát.

Tehetséges parasztfiúknak kollégiumot szervez,
megnyeri hozzá a pénzemberek támogatását Gold-
bergertől Krausz Simonig. A gyapjú feldolgozására,
mint az angolok, kézziszövő telepet létesít falun. So-
mogyi Imrével, a Kert-Magyarország megálmodójá-
val létrehozzák a Györfly István Kollégiumot, Zilahy
Lajos tanácsára közvetítő lesz: csillapítani próbálja a
magyar írók közti ellentéteket. Színdarabot rendez,
aztán filmet, de legbátrabb rendezése az, ahogy az
ostrom idején a svéd Asta Nielsenrel karöltve menti a
zsidó gyerekeket.

Ezt az asszonyt és férjét 1951-ben kitelepítik, majd
pár hónap múlva a nyugdíjukat is megvonják. S hogy
utána se legyen nyugtuk, rendelkeznek: Zsindely Fe-
renc sehoh se vették fel. Aminek persze híre ment. Mi
történt? Csomagok érkeztek ennivalóval, ruhafélével
– ismeretlenektől. Működni kezdett a szolidaritás.
Nem párthatározatra: szívből. „Valamikor sok pénzt
kerestem, könnyen és szívesen adtam, sokaknak, so-
kat. Aztán, mikor fordult a kocka, nekem szegény
kisemberek forintjait és csomagocskáit kellett elfo-
gadnom” – írta utóbb azokra az évekre emlékezve.

Miért fontos ez? Mert példázza, hogy a vidék befoga-
ta, mi több, védte, oltalmazta a száműzötteket. Persze
nem volt ez olyan egyszerű. Az óvó igyekezetet rögtön
észrevette az Ön elődpártja. Sajátos módon fejezték ki
nemtetszésüket. Néhány embert körbekergettek az
országban. Hadd lássa mindenki, nincs ínyükre az
együttérzés, a barátkozás.

Legekesebb példa erre Lükő Gábor volt, a debre-
ceni egyetemi tanár. A magyar kultúrákutató legna-

gyobb alakjának nevét ugyanúgy ismerni kéne, mint
Bartóké és Kodályt, Kós Károlyt és Herman Ottót.
Hogy mégsem ismerjük, azt az Ön elődpártja ren-
dezte el. Elsőben száműzték a katedráról, aztán a
magyar szellemi életből. És még ez sem volt nekik
elég. Úzták, hajtották egyik városból a másikba. A fő
cél: ne pihenjen meg sehol, ne legyenek barátai, ta-
nítványai.

Csak hát ez nem úgy ment, ahogy a pártközpont-
ban elképzelték. Az ilyen egyéniségek szelleme kira-
gyogott a sötétből.

Nem érti, miféle sötétből beszélnek? Arra azért
csak-csak emlékszik, hogy sorra megszűntek az isko-
lák falun, hogy ingázásra kényszerült mindenki: a
gyerek, a szülő, buszon rázódott a tanító, hét falut lá-
tott el az orvos meg a pap. És egyszer csak magukra
maradtak az emberek.

A falurombolás nálunk sokkal előbb elkezdődött,
mint Romániában!

Szerencsére akkor még ritkaságszámba ment a te-
levízió. Az emberek még beszélgettek egymással. A
száműzöttekkel különösen. A Debrecenben B-listá-
zott Lükőnek így lett tanítványa Oláh Andor, az or-
vos. A tudós tanácsára kezdett foglalkozni népi
gyógy módokkal, ebből nőtt ki aztán a – negyvenki-
lenc előtt virágzó – természetgyógyászat.

Az orvos kutatni kezdett, a hagyomány őrzőit ke-
reste, és ez nyakára hozta a bajt – a rendőrséget. Meg-
állás nélkül zaklatták. Oláh Andor utóbb beköltötte az
idézéseket és a kihallgatások jegyzőkönyveit: vastag
kötet telt ki belőlük. Valaki meglátta egyik fiánál a kí-
nai bölcsele, Lin Ju-tang könyvét. Feljelentést tett:
Oláhék maoista összeesküvést szerveznek. Mert vege-
táriánusan étkeztek, beidéztek az orvost az őrszobára,
és közölték vele: „Ez a tevékenység szemben áll a tár-
sadalmi szokásokkal, tehát társadalomellenes.”

Hogyan viselte mindezt a doktor? Megbocsátással,
mert volt hite.

De hát hogy van ez?

Miféle szereposztás az, ahol az egyik fél évtizedeken
át gyilkolhat, bántalmazhat, s tehet földönfutóvá
százezreket, aztán meg gondol egyet, és utasítja őket:
felejtsek el az egészet, új korszak következik!?

Ön is bizonyval egyetért azzal, hogy a zsidóság
nem feledkezik meg arról, amit ellene vétettek. Mert
ők bizony elmondják fiaiknak: emlékezzetek! Vagy
ott vannak a sokat szenvedett lengyelek, az örmé-
nyek, az írek, a szudétánemetek. Utasították őket a
bűnösök valaha, hogy tessék elfelejteni, ami történt?

Nem. Soha.

Ez csak felénk kíváncsi. Hogy jönnek ehhez?

Oláh doktor annyit mondott csupán, mikor kér-
deztem, hogy érezte magát akkoriban: „Úgy véltem, a
magyar embernek kötelessége a jobbítás. Nagy ál-
maim voltak. Szerettem volna az orvostudomány
Bartókja lenni. S bár a természetgyógyászatot nem én
alapítottam, hiszen létezett már, végül is új lendületet
adtam neki.”

Az ilyen szándékú ember a világ normalisabb ré-
szében támogatást kap, és kifutja formáját. Megsüve-
gelt szakember, akinek könyvei jelennek meg, és elő-
adásokat tart. Nálunk Oláh doktornak a hatvanas
években minden lépését rendőrök követték. Gyermek-
kei egy idő után azt mondták, na nem, mi ezt nem csi-
náljuk tovább. Hatuk közül három külföldre távozott.

Gondolom, az ilyesmit hallva tapsoltak néhányan.
Csökken az ellenállás, gondolták.

Tévedtek.

Pár évvel később kirobbant a Béres-ügy. Ön ak-
kor már tagja volt a Magyar Szocialista Munkás-
pártnak. Tudott róla, miken ment keresztül ez a te-
hetséges ember? Beszéltek róla a párttaggyűléseken?
Alig hiszem. A galád támadások, a nyilvános intrika,
a följelentések mind az Ön egykori pártjának tudtá-
val folytak.

Nem Béres József csodacseppje volt a tét.

A hivatalos szakma képében a főváros folytatott
háborút a Vidék-Magyarország ellen. A „tahók” el-

len, ahogy az Önök szellemi elitjének néhány tagja mondja, bár, ha jól emlékszem, egy volt parlamenti képviselő, *Tamás Gáspár Miklós* jobban szereti a „mucsai” kifejezést.

Nincs jelentősége, mit mondanak.

A tettek számítanak. Az építő emberek. Mint Béres és Oláh doktor. Ők megélték, hogy medicinájukat és módszerüket elfogadták, hogy mindenki hozzájut végre ahhoz, amiért dolgoztak, amiért kiállták a sok szenvedést.

Sokan vannak, sajnos, akiknek ebből az örömből nem jutott.

Közülük *Németh László* legalább dolgozhatott. Hódmezővásárhelyen volt koszt, kvártély, az iskolában volt könyvtár, éjszakánként írhatott, olvashatott.

Hamvas Béla rosszabbul járt.

Szellemi fénykorában penderítették ki a Fővárosi Könyvtárból. Ez a gondolkodó, aki felismerte, hogy a magyarság sorsa és lehetősége: szellemi kapcsolatot teremteni Kelet és Nyugat között, szálla volt a felkent internacionalisták szemében. Főleg Lukács nem állta. A háború utáni kultúrélet Moszkvából megtért rendcsinálója kéjjel figyelte, ahogy a Szabad Nép és tollnoka, *Keszi Imre* packázott Hamvassal. Ez volt a kezdet. A jeladás, hogy az illető szabad préda. Hamarosan ő maga lendül támadásba.

Lukács 1947-ben ízekre szedi Az absztrakt művészet magyar elméletei című könyvet. Hamvasnak ezzel vége, ki van rádiózva a szellemi életből. Senki nem mer szólni az érdekében. Pedig akkor még a kisgazdapártnak 57 százalékos többsége volt a parlamentben.

Az Ön kedvéért idehozom ellenpéldának *K. Nagy Sándort*, aki Túrkevéen volt téceszlnök. Akkortájt, mikor Hamvas Bélát, kora legeredetibb gondolkodóját az 5000/1946. számú kormányrendelet alapján B-listázták, vagyis eltávolították munkahelyéről, *K. Nagy Sándort* egy hónapos pártiskolára küldték. Az egy hónap hamarosan megismétlődik, s ez a hatvan nap elég arra, hogy átkerüljön az agráregyetemre: *Bálint Andorhoz* tanársegédnek. Nyolc elemivell! Es ez még nem minden. Hamarosan párttitkár lesz. Attól fogva ő mondja meg a professzoroknak, mi helyes, és mi nem.

Hamvas Bélát kirúgják a Fővárosi Könyvtárból, alkalmatlan. Hatvanezer társára mondják ki ugyanazt az ítéletet. Csaknem mind elsőrangú koponya. Mehetnek, amerre látnak.

Hamvas úgy gondolja, ha kerteszkedik, talán békén hagyják. Földműves-igazolványt vált ki, de nem sokra jut vele. 1951-ben, ugyanakkor, amikor Tüdös Klárának, elhagyja Budapestet. Attól fogva élete végéig fizikai munkából él. Inotán, az erőműépítésnél raktáros, Tiszapalkonyán segédmunkás. 1957-ben azt hiszi, mert ártatlan és naiv, hogy más idők jönnek, kérvényt ír, próbálja visszaszerezni állását a könyvtárban. Kacagva elutasítják. Mehet Bokodra, lapátolhat tovább.

Aztán vége. Nyugdíjazás, agyvérzés: halála napján az országgal a nagy októberi szocialista forradalom nagybetűs évfordulóját ünnepeletetik, az ötvenegyediket. Egy tucat ember sincs a tízmillióból, aki tudná, elvesztettük a század egyik legfényesebb magyar gondolkodóját.

Miért hoztam elő e példákat? Mert akarom, hogy lás-sa: akiket kitelepítettek, vagy sorozatban zaklattak, közös nevezőre hozhatók. Legyen ruhatervező, termésetgyógyász vagy filmes, mind magyar módszert, magyar stílust alkalmazott munkája és kutatásai során. Eredetit. Előzmény nélkülit. Nem azt választotta, amit Önök, hogy hol keletről, hol nyugatról lapátolják át az idegen példát. Nem. Őket az vezette, ami innen

való. Ami a miénk. És amit folytatni, nemesíteni kell, és ami igenis diadalra vihető. Bizonyíték rá *Szöts István* filmjeinek európai sikere, az, ahogy Tüdös Klára magyar ruhái divatot csináltak Londonban, vagy ahogy pár évtized múlva *Makovecz Imre* építészete szerzett a világban respektet. Ez az egyedüli módja annak, miniszterelnök-jelölt úr, hogy a világban méltó módon legyünk jelen.

A fentiek táplálója és inspirálója nálunk a vidék, legyen bár Amerikában Manhattan a mértékadó. Egy kis nép. Ön sorozatban ezt a jelzőt használta, mikor a Die Weltnek interjút adott, nos, egy kis nép is lehet nagy. Oly módon, hogy meghaladja addigi önmagát. Úgy, hogy büszke hovatarozására, elődeire, hagyományaira. Hogy kultúrája kiérdemli a világ figyelmét.

Mint a finneké.

Tudja, mi történt, amikor Finnország felszabdult, és önálló állam lett az első világháború után? Elnöke, *Mannerheim* tábornok kiadta a jelszót, tessék a falvak felé fordulni. A vidéki élet minősége dönti el, milyen lesz az ország jövője.

Ez ránk is érvényes. Ezért kell kimondani, bármilyen keményen hangzik is: akik a magyar vidék hagyományait pusztították az elmúlt fél században, ellenségeink voltak. Hogy mások parancsát követték? Akkor meg ügynökök. Még rosszabb...

Széjjelszakították a családokat, romba döntötték a tanyákat, egybeszántották a mezsgyéket, vágóhídra küldték a lovak százazezeit. Jól olvassa: százazezeit.

Ma nincs százezer lovunk.

Soroljam még?

Nem most jutott bajba a magyar vidék és a mezőgazdaság, miniszterelnök-jelölt úr! Akkor.

Túrkevéen a nyakaskodó gazdák egyikét lelökték a teherautóról, mikor az nyolcvan kilométerrel robogott Kisújszállás felé, és utóbb azt mondták, öngyilkos lett. Mikor visszaértek az iroda elé, megkérdezték a többiek: aláírják-e végre? Belépnek-e a csoportba?

Beléptek.

Illetve, még így sem mindegyikük.

Osztálytársaim között az Árpád-gimnáziumban volt egy virtigli parasztfiú, ami elég szokatlan a fővárosban. *Babó Antal* nyaranta, mikor mi a nagyszülőknél vagy valami vízparton élveztük a szabadságot, Balotaszálláson aratott. Aratott, gondozta a jószágot, végezte mindazt, amit egy parasztfiúnak az apja mellett szokás. Mert az idős Babó nem adta be a derekát. Kívül maradt a téészen.

Ez a fiú utóbb az ország legjobb faművese lett. Meg lehet nézni azokat a templomokat, amelyeket ő bútorozott be. A padokból árad a szépség, a hit. „Sorsot vitt bele famunkáiiba” – írta róla valaki halálakor.

Fájdalmas ára volt annak a szépségnek. A Hitel című folyóiratban így vallott életéről a faműves:

„Ötvenben egyik pillanatról a másikra el kellett hagyni a tanyánkat. (...) Nappal jöttek, berontottak a lacikonyhába, anyám éppen egy pulykát pucolt. Ráüvöltöttek: – Asszonyom, mit csinál maga itt?! – megijesztették. Kihajítottak mindenkit az udvarra – ott kellett hagyni a pulykát is –, és ott adták tudtunkra, hogy azonnal kifelé. Amit tudtak, kocsira raktak apámék. A bútorokat is ott kellett hagyni. Nem volt olyan sok bútorunk, két-három szekrény, de régi, szép darabok, még tömör fából. Most örülnék, ha itt állnának. (...) Eljött 1956, azt hitte apám, nem hiába reménykedtek, azonnal visszafoglalta a kis tanyáját. Nem a nagyot, az ősit, mert abban volt öt szegény család, hanem a kicsit.

Az ellenkező gazdát lelökték a robogó teherautóról – egy kitüntetett téesz elnöke 1960-ban
RÖZSA LÁSZLÓ FELVÉTELE

(...) Ezért a tettéért tíz hónapot kapott. (...) Végig arra számított, hogy újakezdehetik a normális életet. Közel remélték a változást. A gazdaságból látták, hogy így nem maradhat tovább. Úgy gazdálkodni nem lehet, ahogy ezek itt gazdálkodtak. Látták, hogy pusztulnak a földek. Látták a rendtelenséget, az összedőlő tanyákat. (...) Ezek a téeszek azóta sem tudtak lábra állni, hiába pofáznak a magyar mezőgazdaságról. Mert ez nem csak abból áll, hogy magas termésátlagok vannak! Egymagában ez nem mond semmit. Mert ezek nem látják mögötte, hogy milyenek az emberek: cselédek maradtak továbbra is.”

Erről van szó. Ez az Ön pártjának és kiszolgálóinak a bűne: cselédsorsot szántak a földből élő embereknek.

Hogy rászedték őket, istenem!

Előbb földet osztottak, aztán erőszakkal visszavették. Arról beszéltek, hogy tiéd az ország, de aki komolyan vette, azt becsútták, lelökték. Azt mondták, szabad vagy, és még a költözködés jogát is elvették.

Emlékszik? Emlékeznie kell, hogy Budapesten csak az vásárolhatott ingatlant, aki igazolni tudta: már öt éve a fővárosban lakik. Persze hogy ide kíváncsoztak, mikor faluhelyen többet kellett fizetniük mindenért. Többet a villanyért, többet a buszért, a telefonért, ha telefonnak lehet nevezni azt a kurbilis valamit, amelyet négy órákor központilag kikapcsoltak, s attól fogva el voltak vágva az ország többi részétől.

Miniszterelnök-jelölt úr, tudja, merre van Csaholc?

Messze. Fehérgyarmaton is túl, ahol *Kapolyivai* hiába várták a választókat. Ez a falu olyan távol volt a fővárostól a rendszerváltásig, mint egy angol utazónak jó száz éve Afrika lehetett. Akkoriban beszéltem ott egy tanáremberrel. Ezt mondta, szó szerint idézem:

„Vonaton Mátészalkáig beérni kínszenvedés. Annyi odáig, mint onnan Pestig. A szerelvény harminc kilométerrel ballag. De telefonálni sem egyszerű. Fehérgyarmaton nehéz hívni, Nyíregyházáról meg már csak suttogás hallatszik. Néha jobb felutazni, mint a telefont megvárni. Az ország közepéhez képest ugyanúgy le vagyunk maradva, mint ötvenhat előtt.”

Ezt tette a magyar vidékkel a háromszor átfestett kommunista párt.

Önök pedig azt gondolták Fehérgyarmaton, hogy néhány konzervell lekvittelhetik az elmúlt fél századot. Hogy pár doboz tejfölt látva az emberek elfelejtenek mindent.

Nem felejtettek el semmit. Sem ott, sem Bácsban, sem Zalában. Sehol.

Rossz tanácsot adott Önöknek választási matedoruk, a messziről jött izraeli ember. Nem földrajzi értelemben jött messziről, hanem érzelmeit tekintve. Borzasztó nagy butaság volt árokását emlegetni, mikor mindenki tudja, hogy az országot Önök szakították ketté.

Hogy is mondják ezt magyarul? Bagoly mondja a verébnek, nagy fejű.

Az a szerencsénk, hogy a szétszaggatásnak vége: az elmúlt négy évben elkezdődött az újraegyesítés.

Ne próbálják visszafordítani!

Már csak azért sem, mert láthatják, mi az eredménye a választási heccnek, amelyet Önök kampánynak neveztek: pirruszi győzelem. Sértegetéseik, amelyekkel politikai ellenfelüket vették célba, miniket találtak el, nemzeti érzelmi polgárokat. Megsértettek becsületünkben, hitünkben, ráadásul gúny tárgyává tették mindazt, amiért az elmúlt négy évben dolgoztunk. Keserves ára lesz ennek a kampánynak. Megteremtettek vele egy sosem látott egységet azok között, akik számára Magyarország nagyon nagy dolog, és nem profitszerző terep, aminek az ügynökök nézték, és nézik újra.

Nagyot változott a világ az elmúlt négy év alatt, miniszterelnök-jelölt úr. Az emberek kiegyenesedtek, és büszké lettek, hogy e hazában élnek. Maguk vették kézbe a sorsukat.

Es kézbe vették értékeinket is, amelyekről eddig nem tudtak, vagy ha igen, csak hamisan, megcsonkítva.

Hamvas Bélának soha nem látott kultusza van, egy lelkes csapat megkezdte Lükő Gábor életművének kiadását, Szöts Istvánnak nemcsak a filmjeit látjuk immár, olvashatjuk a könyvet is vesszőfutásáról.

Ha jót akarnak maguknak, nem avatkoznak bele. Nem küldenek a nyakunkra kultúrkomisszárokat és idegen példákat lobogtató tanfelügyelőket. Ha mégis, akkor megkapják újra, amit megkaptak már annyiszor. Az emberek azt fogják mondani: ezek komcsik.

Nem hinném, hogy ezt akarják.

Üdvözlöm Önt!

Es írni fogok máskor is.

A szocializmus számkivetettjei

